

Arrest

nr. 290 721 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam, en X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zouden sinds eind 2016 op het Belgische grondgebied verblijven en dienden op 15 juli 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 september 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 september 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekers werden hiervan op 6 januari 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: F.(…), L.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

M.(…) M.(…), geboren op (…), nationaliteit: Marokko

M.(…) A.(…), geboren op (…), nationaliteit: Marokko

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : het hoger belang van haar twee kinderen, M.(…) en A.(…), wordt niet geschaad daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een spéciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : de bestaande gezinseenheid, ouders en twee kinderen, blijft volledig behouden. Verder gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Mevrouw beroept zich niet op medische elementen. Er worden wel een aantal medische stukken voorgelegd bij haar aanvraag 9bis maar deze dienen om haar verblijf in België te staven en niet om aan te tonen dat zij of haar dochter niet in staat zou zijn om te reizen.

Dit element verhindert een verwijdering dan ook niet.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met het redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht. Verzoekers formuleren hun grief als volgt:

“ Theoretische beschouwing

6.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijk en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

- Concrete toepassing

7.-

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekers naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij in de bestreden bevel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dewelke als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat verwerende hieromtrent opnieuw onterecht het volgende stelt:

“Het hoger belang van het kind : het hoger belang van haar twee kinderen, M. en A., wordt niet geschaad daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Het gezins- en familieleven : de bestaande gezinseenheid, ouders en twee kinderen; blijft volledig behouden. Verder gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Mevrouw beroept zich niet op medische elementen. Er worden wel een aantal medische stukken voorgelegd bij haar aanvraag 9bis maar deze dienen om zijn verblijf in België te staven en niet om aan tonen dat hij niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element verhindert een verwijdering dan ook niet.”

In het bestreden bevel is er met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoekers. Bijgevolg is het bestreden bevel niet afdoende gemotiveerd. Het feit dat zowel eerste als tweede verzoekster bijna 7 jaar in het Rijk verblijven impliceert al afdoende dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Daarnaast is derde verzoeker hier geboren en heeft hij absoluut geen banden met het land van herkomst nu zijn sociale banden in het Rijk zijn gevestigd. Dat in het bestreden bevel hiermee verder totaal ten onrechte geen rekening mee werd gehouden. Eveneens is eerste verzoekster in het Rijk opnieuw moeder geworden van het minderjarig kind A. M., dewelke eveneens geen banden heeft met het land van herkomst en enkel sociale banden heeft in het Rijk.

Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in het bestreden bevel rekening gehouden met het opgebouwd privéleven van verzoekers tijdens hun verblijf. Verzoekers brengen diverse getuigenverklaringen bij, waaruit blijkt dat tal van personen gehecht zijn aan hen.

Dat verwerende partij helemaal geen rekening houdt met het feit dat zowel het sociaal als het familiaal leven van verzoekers en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad.

Daarnaast stelt verwerende partij in het bestreden bevel dat het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat de tijdelijke scheiding voor verzoekers enorm veel nadelige effecten met zich zal meebrengen voor hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekers die op dit moment een privéleven hebben in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al hun belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekers naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

8.-

Vooraleer een bevel te geven, moest verwerende partij eveneens rekening houden met het hoger belang van het kind overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet gebeurd is.

Verwerende partij tracht met een standaardmotivering te motiveren dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad. Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van tweede verzoekster en derde verzoeker naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van het kind, doordat zij geen onderzoek heeft verricht naar de specifieke omstandigheden. Zo heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat derde verzoeker geen enkele band heeft met zijn land van herkomst.

Verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering of verbod houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verwerende partij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Het 'belang van het kind' is doorslaggevend (arrest Butt tegen Noorwegen).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat eerste en tweede verzoeker al jaren onafgebroken in het Rijk verblijven en derde verzoeker hier geboren is, schoolgaand is en dat hij ondertussen altijd in België heeft verbleven.

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

9.-

Dat verder nergens uit de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat verwerende partij overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht of er voldoende garanties bestaan dat de minderjarige kinderen in het land van herkomst zullen worden opgevangen en ten laste zullen genomen worden.

Doordat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, moet geoordeeld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de materiële en formele motiveringsplicht met zich meebrengt.

Dat dit middel gegrond is.

10.-

Verder is verwerende partij van oordeel dat verzoekers niet aantonen dat scholing in het land van herkomst kan worden verkregen. Eveneens is zij van mening toegedaan dat eerste verzoekster niet aantoonbaar dat de scholing van de minderjarige kinderen een speciale infrastructuur behoeft die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Dat het helemaal niet in het belang is van de minderjarige kinderen om terug naar het land van herkomst te gaan. Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Als verzoekers dienen terug te keren naar het land van herkomst dienen zij lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Daarnaast beheersen tweede verzoekster en derde verzoeker de Arabische taal helemaal niet en gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat de minderjarige kinderen scholing kunnen verkrijgen in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Meer nog, de minderjarige kinderen A. en A. van eerste verzoekster zijn hier geboren en zijn hier opgegroeid. Verwerende partij heeft helemaal geen rekening gehouden met het feit dat zij geen enkele band meer met hun herkomstland hebben.

Door geen rekening te houden met deze feiten, schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is

11.-

Daarnaast werden verzoekers zelfs niet gehoord. Als verzoekers zou gehoord zijn geweest, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat zowel eerste als tweede verzoekster al minstens bijna 7 jaar in België wonen en tijdens hun onafgebroken verblijf zich verder in België hebben

geïntegreerd. Eveneens houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat derde verzoeker hier geboren en opgegroeid is.

De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoekers niet beschikken over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekers. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Dat eerste verzoekster op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om documenten te verschaffen die haar kansen op tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.5. Verzoekers verklaren reeds sinds eind 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster zich in het voorjaar van 2017 aanbood bij het OCMW van Sint-Jans-Molenbeek, dat navraag deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een medewerkster van het bureau 'toegang en verblijf' stelde vast dat eerste verzoekster niet gekend was en niet (langer) over een geldig visum beschikte. Verzoekers dienden op 15 juli 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 20 september 2022 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

2.6. Verzoekers weerleggen in hun middel nergens de vaststelling dat eerste verzoekster niet over de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten beschikt, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.7. In hun middel bevestigen verzoekers dat in het bevel uitdrukkelijke motieven werden opgenomen betreffende *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen”*, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motieven luiden als volgt:

“Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : het hoger belang van haar twee kinderen, M.(...) en A.(...), wordt niet geschaad daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van

herkomst. Evenmin behoeft de scholing een *spéciale* infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : de bestaande gezinseenheid, ouders en twee kinderen, blijft volledig behouden. Verder gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Mevrouw beroept zich niet op medische elementen. Er worden wel een aantal medische stukken voorgelegd bij haar aanvraag 9bis maar deze dienen om haar verblijf in België te staven en niet om aan te tonen dat zij of haar dochter niet in staat zou zijn om te reizen.

Dit element verhindert een verwijdering dan ook niet.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten”

2.8. Verzoekers beklagen zich in hun middel over het feit dat in het bevel met geen woord wordt gerept over het onafgebroken verblijf van verzoekers in België gedurende bijna 7 jaar en hun privéleven, dat niet is opgenomen in de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De Raad stipt terloops aan dat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM een bijzondere motiveringsplicht inhouden (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 28 maart 2022, nr. 253.374).

2.9. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de *“gevestigde vreemdelingen”* (*“immigrés établis”*) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De normale binding die ontstaat met België gedurende een onregelmatig verblijf op het grondgebied kan onmogelijk worden gelijkgesteld met de sociale bindingen van ‘gevestigde’ vreemdelingen die als een ‘beschermenswaardig’ privéleven kunnen worden gekwalificeerd in de zin van voormeld verdragsartikel. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk*, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het langdurige verblijf van verzoekers en hun integratie werd beoordeeld in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing (zie punt 1.2.). In deze beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van hun in België opgebouwde privé- en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

(...) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van

20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden zestien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen hier, buiten hun kerngezin, hechte sociale banden opbouwden. Er worden enkel bewijzen van scholing voorgelegd maar, bijvoorbeeld, geen bewijzen van deelname aan buitenschoolse activiteiten en slechts één verklaring (inzake huiswerkbegeleiding) die specifiek op hun dochter betrekking heeft en één verklaring van de schooldirectie. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

(...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen absoluut geen binding meer zouden hebben met Marokko, daar zij opgevoed en opgegroeid zouden zijn volgens de Belgische waarden en normen. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun dochter is geboren in Marokko en bracht er haar eerste twee levensjaren door. Hun zoon A.(...) is in België geboren. Hoewel hun zoon niet in Marokko is geboren en hun dochter reeds op tweejarige leeftijd naar België kwam, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

(...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat bij een terugkeer naar Marokko hun leven dat zij in België opgebouwd zouden hebben teniet gedaan zou worden, dat hun inspanningen tot inburgering teniet gedaan zouden worden en dat al hun bindingen met België doorgeknipt zouden worden. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo in beginsel niet dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

(...)

Het feit dat mijnheer een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld zou kunnen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit een officiële toelating heeft gekregen om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij sinds 2016 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij reeds vijf jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hun bindingen met België van uitzonderlijke aard zouden zijn, dat zij sociaal verankerd zouden zijn in de Belgische maatschappij, dat zij hun financiële verbintenissen correct zouden naleven, dat zij op zelfstandige wijze in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien, dat zij volwaardig deel zouden willen uitmaken van de Belgische samenleving, dat zij het centrum van hun belangen in België opgebouwd zouden hebben, dat zij België als hun eigen land zouden beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zouden hebben, dat zij veel inspanningen tot integratie gedaan zouden hebben, dat zij sociaal verankerd zouden zijn in Vlaanderen, dat zij tal van contacten en relaties zouden hebben met Belgen en legaal verblijvende vreemdelingen, dat er sprake zou zijn van sociale bindingen, dat mijnheer zijn omni passes voorlegt evenals de bijhorende facturen, hun briefwisseling met het OCMW, hun medische kaarten van het OCMW, een huurovereenkomst, bewijzen van betaling nutsfaculteren en andere facturen, de MOBIB kaart van mijnheer, 16 getuigenverklaringen, de arbeidsovereenkomst van mijnheer, een Marokkaans attest van tewerkstelling, een Marokkaanse oorkonde, het gezondheidsboekje van hun zoon, een inschrijvingsbewijs van hun zoon bij de mutualiteit, enkele schoolrekeningen en een brief van het CLB dd. 11.06.2018) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In zoverre verzoekers thans een herbeoordeling beogen van de argumenten uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stipt de Raad aan dat de onontvankelijkheidsbeslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Het beroep tegen de beslissing waaruit hierboven een uittreksel werd geciteerd, werd trouwens door de Raad verworpen in zijn arrest van 21 juni 2023 (RvV 21 juni 2023, nr. 290 720).

2.10. Tenslotte stellen verzoekers dat zij niet werden gehoord en dat de miskennis van het hoorrecht tot een andere besluitvorming had kunnen leiden. Het hoorrecht houdt in wezen in dat het bestuursorgaan de belanghebbende de gelegenheid moet bieden om zijn standpunt kenbaar te maken indien een beslissing wordt genomen waarom hij niet heeft gevraagd en die hem op ongunstige wijze in zijn rechtspositie treft.

Verzoekers beweren dat zij op geen enkel ogenblik werden uitgenodigd om documenten te verschaffen betreffende hun bereidheid tot integratie en hun tewerkstellingskansen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers op 15 juli 2021 een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf waarin zij hun standpunt kenbaar konden maken en alle nuttige elementen konden aanreiken. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit betekent dat verzoekers niet aannemelijk maakten zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die een tijdelijke terugkeer naar Marokko om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in de weg zouden staan. Het thans bestreden bevel is zeer nauw verbonden met de onontvankelijkheidsbeslissing. Verzoekers voeren enkel een theoretische schending aan van het hoorrecht en laten na concrete elementen inzake integratie en tewerkstelling aan te brengen die zij, indien gehoord, aangereikt zouden hebben en die de besluitvorming omtrent het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekers ontberen bijgevolg elk belang bij hun kritiek.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van het hoorrecht. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke vaststellingen of de verkeerde bepalingen zou hebben toegepast. Er blijkt evenmin dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en het besluit. Verzoekers hebben geen schending aangetoond van de (formele) motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN